

Eszembe jut egy szakállas vicc. A faluban árvíz van és a helyi plébános a kereszt-talpaczaton imádkozik az Úrhoz, mentse meg. Arra megy egy csónakos ember, majd a katasztrófavédelem motorcsónakja és végül a vízi-rendőrség is. A plébános mindegyiknek azt mondja, menjenek csak tovább, mert őt az Úr megmenti. A plébános persze meghal és az Úr elé kerül, akit számon kér, hogy miért nem segített. Én- kérdezi az Úr- hiszen küldtem neked három segítséget is...

A cím témájához visszatérve a bizalom az élet dolgaira való nyitottságot jelenti. Történetünkben a plébános vesztét az okozta, hogy bár vágya volt az életre, szűk látóköre miatt nem volt nyílt arra, hogy megmentésék.

Egy kisgyermek amikor megszületik, nyílt a világra, minden ismeretlen érdeklő, mindennel meg akar ismerkedni, mindent meg akar érinteni, kóstolni... mindenhez közelebb akar kerülni. A tanulási folyamat eredményeként lesznek a gyermek, majd később olyan események az életében, amelyet nem tud feldolgozni és sértettnek érzi magát (megszúrja a tűt, megégeti a kezét, később megdorgálja a szülő, csalódik egy párkapcsolatban). A kezdeti nyitottság ilyenkor nagymértékben korlátozódik és kialakul a bizalom ellentéte, a félelem.

Ugyancsak a nyitottság elvesztéséhez vezethet - lásd példánkban is- egy eszméhez, személyhez, állathoz, vagy tárgyhoz való túlzott ragaszkodás. Ilyenkor fordul elő, hogy a leszűkített szemlélet mellett az ember nem veszi észre az élet adta lehetőségeket, amelyek épp az ő kívánságára teremtődtek meg.

Minden emberben van félelem. Aki az ellenkezőjét állítja, az hazudik. Van aki fél az anyagi világtól, akár a szegénységtől, akár a gazdagságtól. Persze egy gazdag ember azt mondhatja, hogy ő nem fél a szegénységtől... akár el is hihetnénk neki, de hát gazdagságban könnyű ezt mondani. Ilyenkor meg szoktam kérdezni: szét mernéd osztani a feleslegedet a szegények között? A válasz: igen, de nem akarom. Megérkeztünk. A gazdag ember is fél, éppen azért kompenzál, mert fél.

Gondolatok a bizalomról

Írta: Administrator

2011 május 10. (kedd) 09:07 - Utoljára frissítve 2011 május 29. (vasárnap) 10:46

Vannak emberek, akik félnek a szexualitástól. Nem csak a konkrét nemi aktusra gondolok itt elsősorban, hanem az ő nemi jellegükre. Ma a feminista nők kifejezetten jó példái ennek. Fél elfogadni az igazi női aspektusait (a nő befogadó jellegű aspektusokat hordoz: alázat, lágyág, stb.) ezért inkább vállalják az elférfiasodást. Ez is kompenzáció, amely mögött az említett félelem húzódik. A férfiaknál természetesen a férfias vonások túlhangsúlyozása, illetve kompenzálása (hatalommal, nagyobb kocsival, nagyobb ház, stb.) jelenti ugyanezt a félelmet.

Az emberek sokasága fél a fájdalomtól. Nem csak a fizikai fájdalom itt a fontos, hanem a lelki is. Aki fél attól, hogy megsérül, hatalomra törekszik a többiek felett, vagy legalábbis azt az illúziót kelti, mintha neki hatalma lenne. Ez egy állati reakció: medve két lábra áll a másik állattal szemben, hogy nagyobbnak látszon, a hörcsög felfújja a pofáját, hogy ijesztőbb legyen, abban reménykedve, hogy az ellenfél elhiszi róla, ő az erősebb. Sok ember amikor fél, felemeli a hangját, esetleg ordít, vagy testi erejét fitogtatja.

Tömegesen félnek az emberek az el nem fogadástól, az elutasítástól. Ilyenkor az embernek állandó megfelelési kényszere van. Már nem tudja ki is ő valójában, csak egy a fontos: nem konfrontálódni és kedvét keresni más embereknek. Azt gondolom, hogy a főbűnököt leszámítva (gyilkosság, rablás, stb.) egy ember hitéhez mindig tud legalább annyi támogatót szerezni, mint amennyi ellenséget. Ha a hitem igaz, akkor talán nem az a fontos, hogy ki szeret, hanem hogy mindig van, aki szeressen.

A következő mondatom biztos sokakban felháborodást kelt majd, de aki őszinte akar lenni magához, belátja, hogy igazam van. A legtöbb ember hazudik. Ez is egy félelem eredménye, a neve: önmagam kifejezésétől való félelem. Van aki hazudik, ha nem akar valakit megbántani, hazudik, ha nem meri elismerni tévedését, hazudik, ha el akarja érni vágyait...stb. Hol kisebb, hogy nagyobb hazugságokba keveredik. Hazudik, ha el akarja rejteni külső hibáit (festi magát, kompenzálja magát, stb.), hazudik ha megígér valamit, de nem tudja beteljesíteni, hazudik, amikor késik a megbeszéltek időpontban, és így tovább.

A következő félelem a felelősségtől való félelem. Az az életérzés, amikor egy ember mindig mást okol a saját sorsának alakulásáért, és ő soha nem hibás, ő mindent megtett a dolgok helyes alakulásáért. Alapvető természeti törvény, hogy egy feszültség (konfliktus) kialakulásához potenciálkülönbségre van szükség. A potenciálkülönbséghez két pont szükséges, amelynek egymáshoz viszonyítva eltérő a potenciálja. Tehát ha konfliktusom van, abban pontosan 50%-kal én is benne vagyok.

Gondolatok a bizalomról

Írta: Administrator

2011 május 10. (kedd) 09:07 - Utoljára frissítve 2011 május 29. (vasárnap) 10:46

Igen fontos félelem a szabadságtól, vagy a rabságtól való félelem. Az egyik ember a megszokás rabja, csak az általa ismert dolgokat szereti hajsolni amíg meg nem unja, kifejezetten szereti a szabályokat, mert azokban biztonságban érzi magát. A másik ember fél minden kötöttségtől (házasság, munkahelyi kötöttségek, stb.), ezért görcsösen ragaszkodik a szabadsághoz, észre sem veszi, hogy így éppen olyan rabságban van, mintha ellenkezőleg döntött volna.

"Ne féljeteK kicsiny hitűek!". Így szól Krisztus tanítása. Láthatjuk, hogy az ember hányféleképpen tud félni, azaz nem bízni. A szűk élettérbe szorított ember saját börtönében ütközik újra és újra nem létező falaknak, ami a szenvedését okozza, míg fel nem fedezi a pokolból való kiutat, a hit és a bizalom igazi lényegét, amely átível minden sötét szakadék felett.